

— Як ти співаєш, Півне, веселенько...

— А ти, Зозуленько, ти, зіронько моя,
Виводиш гарно так і жалібненько,
Що іноді аж плачу я...
Як тільки що почнеш співати,
Не хочеться й пшениченьки клювати,-
Біжиш в садок мерщій...

— Тебе я слухала б довіку, куме мій,
Аби б хотів співати...

— А ти, голубонько, ти, кралечко моя,
Поки співаєш на калині,
То й весело мені, і забуваю я
Свою недоленьку, життя своє погане
Та безталанне...

А тільки замовчиш

Або куди летиш,-

Заниє серденько, неначе на чужині...
І їстоньки — не їм, і питоньки — не п'ю
Та виглядаю все Зозуленьку мою.

Як гляну на тебе — така ти невеличка,
Моя перепеличко,
А голосочок-то який!..

Тонесенький, милесенький такий...

Куди той соловей годиться?

— Спасибі, братику, за добрее слівце.

Як не кохать тебе за це?..

І ти виспіваєш, неначе та жар-птиця;
І далєбі, що так,— пошлюся я на всіх.-
Де взявся Горобець, підслухав трохи їх
Та й каже: — Годі вам брехати
Та одно другого знічев'я вихваляти! —
Пурхнув — та й був такий.

За що ж,— хто-небудь попитає,-
Зозуля Півня вихваляє?
За те, що Півень годить їй
Та потакати добре вміє:
Рука, як кажуть, руку миє.